

Vi er glade for at have indgået forlig med regeringen på en række områder. Forliget om jobplanen er et skridt i den rigtige retning i forhold til at give flere mennesker en mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet – det er ikke vidtgående nok, det er ikke ambitiøst nok efter vores smag, men det er et skridt på vejen.

På sundhedsområdet er vi med til, at der kan tilbydes vigtige vacciner samt en tiltrængt øget indsats på hjerteområdet. Vi er med i aftalen om trafik, vi er med i aftalen om natur og deltager som sædvanlig i satspuljeforliget samt i udmøntningen af globaliseringsaftalerne.

Vi ville gerne være med og forsøgte også at komme med i flere forlig, men kunne ikke blive enige med regeringen om den fornødne finansiering.

Mere generelt gælder, at regeringens og Dansk Folkepartis endelige aftale om finansloven ikke indeholder de fornødne prioriteringer, som peger fremad.

Vi foreslog en rigtig skattereform, der kunne bidrage afgørende til at skaffe endnu flere mennesker ud på arbejdsmarkedet. Regeringen ville hellere nedsætte en kommission. Vi foreslog konkrete reformer på arbejdsmarkedet, der kunne have rustet os til fremtiden. Regeringen nedsatte endnu en kommission, der skal forholde sig til stort set det samme, som Velfærdskommissionen og andre kloge folk har foreslået tidligere. Vi foreslog en tillidsreform med konkrete forslag til afbureaukratisering, men også den må vente.

Vi foreslog en stribe konkrete prioriteringer i velfærdssamfundet, som kunne have betydet reelle prioriteringer til fordel og gavn for de svageste. Lad mig nævne nogle eksempler:

Når regeringen holder fast i sin ventetidsgaranti i sundhedssektoren, så er det udtryk for en prioritering, der ikke tilgodeser dem, der har mest behov. Og det siger vel næsten sig selv, at det er bedre at prioritere de patienter, der er udsat for kritiske og akutte lidelser frem for mindre kritiske sygdomme. Derfor må og bør en ansvarlig sundhedspolitik også indeholde et opgør med den perspektivløse ventetidsgaranti, som i øvrigt ingen fagfolk på området kan forstå eller forsvare.

På børneområdet – for at nævne et andet eksempel – udbetaler regeringen en børnecheck, men de samme penge finder vi med stor fordel kunne bruges på udsatte børn. Derfor stemmer vi imod regeringens forslag. Vi vil hellere bruge pengene på de udsatte børn, som har brug for en

ekstra hånd, på børn i problemfyldte familier, på udsatte unge, udviklingshæmmede, psykisk syge, borgere på varige overførselsindkomster, for der finder vi at en reel prioritering er på sin plads.

Mens regeringen med sin finanslov forhøjer børnechecken og indfører færre lukkedage og gennemfører en såkaldt kvalitetsreform, så foreslår Det Radikale Venstre en social 2015-plan, hvor vi opstiller målsætninger for den sociale indsats over for udsatte grupper. Det er bemærkelsesværdigt, at den såkaldte kvalitetsreform er endt med måle-veje-instrumenter til den store guldmedalje, men ikke noget om kvalitet i velfærden for dem, som måtte have det største behov.

På ældreområdet har vi gennem flere år foreslået et opgør med de såkaldte aldersbetingede ydelser – ydelser, som gives, fordi man når en bestemt alder. Vi er altså nødt til at tage et opgør med forestillingen om, at alle ældre nødvendigvis skulle være sociale tilfælde, blot fordi de fylder 65 år.

På det internationale område har vi foreslået regeringen en højere ulandsbistand helt i tråd med regeringens eget regeringsgrundlag. Vi har foreslået flere penge til genopbygningen af Afghanistan, så der kommer en bedre balance mellem den civile og den militære indsats, men forgæves. Det stiller vi ændringsforslag om.

I forbindelse med ændringsforslagene og afstemningerne herom skal jeg sige, at vi stemmer for de ændringsforslag, vi mener peger i samme retning som vores politik. Der kan være forskel i beløbene, vi selv har afsat i vores finanslovudspil, og så de konkrete forslag fra andre partier; men vi stemmer for ændringsforslag, der peger i den rigtige retning, og som ikke er alt for langt væk fra skiven i forhold til den økonomiske ansvarlighed, som vi i Det Radikale Venstre lægger så stor vægt på.

Så er der en diskussion, som måske ikke er så stor i realøkonomiske termer, men principiel i forhold til det at indgå aftaler med regeringen, og vi fik en smagsprøve på det her lige før.

Kl. 15:13

Efter pres fra Dansk Folkeparti er EU-oplysningsmidlerne sløffet i 2009 og 2010, og det mener vi er et brud på en aftale, der er indgået i Folketingets Europaudvalg. Kigger man tilbage i det oprindelige finanslovsforslag for 2008, ser man, at der var afsat midler til 3-årige bevillinger ude i budgetoverslagsårene, fuldstændig som aftalt; men efter at man har kørt den her fi-